

Arrest

nr. 343 971 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MALANDA, loco advocaat C. DELMOTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 15 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 11 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Arabier te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit [S.A.K.] gelegen in Behsud district in Nangarhar. U woonde hier samen met uw familie. U hebt vier broers en twee zussen. U bent verloofd. U ging tot de zesde graad naar [S.K.] middelbare school en volgde Koran lessen in de moskee.

Één van uw paternale ooms kocht en verkocht tweedehandswagens op krediet. Hij kreeg schulden waardoor hij zijn deel van de gronden die van jullie familie waren aan de schuldeisers gaf. Hij vroeg de rest van de

familie om hun gronden aan hem te geven, maar dit werd geweigerd. Hierna gingen hij en zijn gezin weg uit het dorp. Na zijn vertrek uit het dorp ontvoerde hij de zoon van één van de dorpelingen bij wie hij schulden had. Vier of vijf maanden nadat hij het dorp verliet, kregen jullie van dorpelingen, waar hij nog schulden bij had, te horen dat ze door hem bedreigd werden wanneer ze hem opbelden. Hij zei hen dat hij bij de taliban was en hun huizen in brand zou steken en hen zou doden. Wanneer jullie hierachter kwamen, stapten uw grootvader, vader en één van uw paternale ooms naar de overheid. Jullie verklaarden dat jullie niet verantwoordelijk voor hem waren en dat hij zich bij de taliban had aangesloten. Ook alle dorpelingen en het hoofd van jullie stam werden hiervan op de hoogte gebracht. De oom in kwestie kwam hierachter en op 30.01.1400 [19.04.2021], ongeveer één maand nadat jullie naar de overheid stapten, kwam hij met een groep talibanleden naar het dorp en schoot uw paternale ooms, neven, één van uw broers en uw vader neer terwijl zij aan het bidden waren in de moskee. De mullah en één van de zonen van één van uw paternale ooms overleefden de aanval. U en uw grootvader waren op dat moment niet in de moskee aanwezig omdat u die dag met uw grootvader naar de dokter moest in [S. N.]. Na de aanval kwam de politie ter plaatse. De ochtend na de aanval arriveerden er journalisten en werd de begrafenis georganiseerd. De dag na de begrafenis diende u samen met één van de zonen van uw paternale ooms een verzoekbrief in bij de overheid. U wilde dat de ouders gearresteerd werden en was bang dat de taliban opnieuw zou komen om jullie aan te vallen. Twee dagen nadat u de verzoekbrief had ingediend, kwam de oom die verantwoordelijk was voor de aanval hierachter. Hij belde uw grootvader en zei hem dat hij u en uw neef niet zou sparen omdat jullie de overheid hadden ingelicht. Hij zou iedereen vermoorden. Hierna raadde uw grootvader u en de rest van de familie aan om naar een veilige plek te gaan. Twintig dagen nadat uw grootvader werd opgebeld, vertrokken u en uw moeder, broers en zussen naar uw maternale oom in Jalalabad. Ook de rest van uw familie verliet het dorp. U verstopte u één maand bij uw maternale oom en verliet dan, drie maanden voor de machtsovername, Afghanistan.

Na een reis van ongeveer negen maanden, via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije en Oostenrijk, kwam u omstreeks 13 april 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 15 april 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw taskera, de overlijdensakte van uw vader, foto's van de begrafenis van uw vader, broer en paternale ooms, een kopie van de verzoekbrief die u bij de overheid indiende, een USB-stick waarop een reportage van Enikas over het incident staat en een video van de begrafenis. U legde ten slotte ook de enveloppe voor waarin de documenten naar u werden verstuurd vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door uw paternale oom die lid is van de taliban (CGVS, p.13-14, 25). Uw paternale oom, [M. W.], had schulden en ging hierdoor weg uit jullie dorp (CGVS, p.10). Na een vier- à vijftal maanden kwamen jullie erachter dat hij zich had aangesloten bij de taliban (CGVS, p.10). Uw grootvader, vader en één van uw andere paternale ooms brachten de overheid hiervan op de hoogte (CGVS, p.14). [M. W.] kwam hierachter en op 30.01.1400 [19.04.2021] kwam hij met andere talibanleden naar het dorp en schoot uw vader, broer en paternale ooms neer in de moskee (CGVS, p.13-14). Twee dagen hierna stapte u samen met een neef terug naar de overheid om een verzoekbrief over het incident in te dienen (CGVS, p.13). Uw oom, [M. W.], kwam dit te weten en belde naar uw grootvader om u en uw neef te bedreigen (CGVS, p.13). Hij zou jullie allemaal vermoorden (CGVS, p.21). Twintig dagen hierna verlieten u en uw familie het dorp (CGVS, p.22). Een maand hierna verliet u Afghanistan (CGVS, p.22-23).

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en vrees.

Eerst en vooral moet er worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw oom die lid was van de taliban u na de schietpartij in de moskee meermaals opbelde en bedreigde (CGVS-vragenlijst, d.d. 02.02.2023). Hierdoor besloot u Afghanistan te verlaten (CGVS-vragenlijst, d.d. 02.02.2023). Echter, verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw oom uw grootvader één keer opbelde na de schietpartij om u en uw neef te bedreigen (CGVS, p.13, 20-21). U bevestigde dat hij maar één keer belde en dat hij uw grootvader opbelde (CGVS, p.21, 24). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, verklaarde u dat u bij de DVZ letterlijk hetzelfde gezegd had als tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.24). Het is belangrijk hierbij te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.3). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (CGVS, p.3). Wanneer u dus bij de DVZ dezelfde verklaringen gegeven had in verband met de telefonische bedreiging van uw oom als bij het CGVS dan zou dit ook zo weergegeven zijn in de vragenlijst die bij de DVZ werd afgenomen. U kon dus geen valabele uitleg geven over de opgemerkte tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Dit heeft dan ook een invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Daarnaast waren een aantal van uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdig en inconsistent. U verklaarde aan het begin van het onderhoud dat u Afghanistan drie maanden voor de machtsovername verlaten had (CGVS, p.6). Later zei u dan weer dat u Afghanistan, en het huis van uw maternale oom, verliet tijdens de machtsovername (CGVS, p.22). U zei dat de taliban aan het veroveren was op het moment dat u wegliep (CGVS, p.22). Nadat u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, zei u dat u drie maanden voor de machtsovername vertrok en dat niet heel Afghanistan in één keer werd overgenomen (CGVS, p.23). De provincies Kandahar, Ghazni en Paktia waren al overgenomen toen u vertrok (CGVS, p.23). Echter, wordt uit de beschikbare achtergrondinformatie duidelijk dat deze provincies pas begin augustus werden overgenomen (zie administratief dossier). Uw uitleg klopt dus niet. Achteraf gaf u als opmerking bij de persoonlijke notities dat de provincies op het punt van vallen stonden (zie administratief dossier). Ook deze extra duiding verandert niets aan het feit dat uw verklaringen over het moment van uw vertrek tegenstrijdig waren. Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u ongeveer in juli 2021 vertrok (DVZ-verklaringen, p.12). Aangezien de machtsovername plaatsvond in augustus kwam dit ook niet overeen met uw verklaringen dat u drie maanden voor de machtsovername vertrok (CGVS, p.6, 22). Verder waren ook uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp tegenstrijdig. Eerst verklaarde u dat uw eigen regio veilig was en dat de overheid de volledige controle had over uw regio (CGVS, p.9). Later zei u plots dat de regio heel gevaarlijk was (CGVS, p.20). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, zei u dat u nooit gezegd had dat uw regio een veilige plaats was (CGVS, p.24). In de beschikbare achtergrondinformatie van 29 juni 2021 staat dat de overheid bijna volledige controle had over uw district Behsud (zie administratief dossier). Dit komt dus overeen met uw eerste verklaring over de veiligheidssituatie (CGVS, p.9). Bovenvermelde tegenstrijdigheden hebben een negatieve invloed op uw geloofwaardigheid.

Vervolgens legde u een reportage voor over het schietincident dat plaatsvond in de moskee en betrekking had op uw familie en vluchtrelaas (CGVS, p.4, 12-13). Opnieuw werden er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Ditmaal tussen uw verklaringen en de voorgelegde reportage. In de reportage komt aan bod dat de politie met de getroffen familie gepraat had en dat zij ontkennd dat het schietincident het gevolg was van een persoonlijk conflict (zie administratief dossier). In de reportage werd ook een familielid geïnterviewd dat verklaarde dat de familie met niemand problemen had en er nooit conflicten waren (zie administratief dossier). U verklaarde dan weer dat jullie aan de politie zeiden dat uw oom, [M. W.], verantwoordelijk was voor de aanval (CGVS, p.18). Uw oom werd door verschillende personen samen met een groep talibanleden in uw dorp gezien op het moment van het incident (CGVS, p.16, 18). Volgens u nam uw oom wraak voor het feit dat uw vader, grootvader en paternale ooms de overheid op de hoogte hadden gebracht van het feit dat hij zich bij de taliban had aangesloten (CGVS, p.11, 14-16). Ook was er een grondconflict aangezien jullie weigerden om jullie gronden aan hem te geven zodat hij zijn schulden kon inlossen (CGVS, p.10-11, 14, 16, 18). In de reportage wordt wel vermeld dat er vermoedens zijn dat het incident het gevolg is van een grondconflict (zie administratief dossier). Echter, wordt er nergens iets gezegd over uw oom of de taliban die verantwoordelijk zou zijn (zie administratief dossier). Dit is ook het geval in de verschillende andere artikels die er over het incident gepubliceerd werden (zie administratief dossier). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat er in de reportage gezegd wordt dat uw familie ontkende persoonlijke conflicten te hebben, antwoordde u dat jullie pas later te weten kwamen dat uw paternale oom achter het incident zat (CGVS, p.20). Nochtans verklaarde u eerder dat winkeliers en andere personen uw oom hadden gezien en de politie na het incident onmiddellijk ter plaatse kwam en jullie vragen stelde (CGVS, p.16-18). Jullie zeiden toen tegen de politie dat uw oom verantwoordelijk was voor het incident (CGVS, p.18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zei u dat de politie jullie geen vragen stelde en dat zij niet lang in de regio bleven omdat

het er onveilig was (CGVS, p.20). U sprak uzelf dus meermaals tegen. Eerder werd ook al ingegaan op uw tegenstrijdige verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in uw regio.

In verband met de reportage kan nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de persoon die u in de reportage aanduidde als uw grootvader zegt dat hij niet in de moskee aanwezig was op het moment van het incident omdat hij in de stad was (zie administratief dossier). U verklaarde dat u niet in de moskee aanwezig was omdat u samen met uw grootvader naar de dokter moest (CGVS, p.17). Het is opmerkelijk dat uw grootvader in de reportage niets over u zegt (zie administratief dossier). Daarnaast is het zeer toevallig dat u normaal gezien vijf keer per dag in de moskee ging bidden, maar juist op het moment van het incident niet aanwezig was (CGVS, p.5). Vervolgens verklaarde de imam, die het incident overleefde, in de reportage dat alle ramen gesloten waren en er enkel licht binnen kwam van de deur (zie administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u dan weer verklaarde dat uw neef het incident overleefde omdat hij via het raam kon ontsnappen (CGVS, p.16-17). In een reportage van Ariana Television and Radio News over het incident wordt dan weer gezegd dat er twee personen de moskee binnen gingen en begonnen te schieten (zie administratief dossier). Ook dit komt niet overeen met uw verklaringen dat het uw oom was die het vuur opende in de moskee (CGVS, p.16-17) Ook in deze reportage wordt er niets over uw oom of de taliban gezegd (zie beschikbare informatie). Zowel deze merkwaardigheden als de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de reportages en het feit dat u uzelf tegenspreekt wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zorgen ervoor dat er vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, vluchtrelaas en uw vrees.

Ook tussen de inhoud van de verzoekbrief die u en uw neef bij de politie indienden en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zijn er tegenstrijdigheden op te merken. In de verzoekbrief staat te lezen dat uw oom, [M. W.], uw vader en zijn broers al voor het incident bedreigde (zie administratief dossier). Echter, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw oom geen contact meer met jullie opnam vóór de schietpartij in de moskee (CGVS, p.16). U verklaarde verder ook dat uw neef, [S.], de schietpartij in de moskee overleefde (CGVS, p.17). In de verzoekbrief wordt dan weer enkel vermeld dat uw oom [A.] het incident overleefde (zie administratief dossier). Naast de verzoekbrief legde u ook een overlijdensakte voor (zie administratief dossier). Dit document is ook tegenstrijdig met uw verklaringen en de beschikbare informatie. Op de overlijdensakte staat te lezen dat de personen in kwestie werden neergeschoten op 20 april 2021 (zie administratief dossier). Volgens zowel uw verklaringen (CGVS, p.11) als de verzoekbrief (zie administratief dossier) vond de schietpartij plaats op 30.01.1400 [19.04.2021]. 19 april 2021 was een maandag, terwijl u elders tijdens het onderhoud verklaart u dat het incident op zaterdag of op de nacht van zaterdag op zondag plaatsvond (CGVS, p. 18). Naast deze tegenstrijdigheden zijn daarbovenop zowel uw verklaringen in verband met de datum van het incident als de datum in de verzoekbrief tegenstrijdig met de achtergrondinformatie. Uit de achtergrondinformatie blijkt dat het incident plaatsvond op zaterdagavond 17 april 2021 (zie administratief dossier). Opnieuw brengen deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Verder is het niet aannemelijk dat uw oom, [M. W.], zo maar terug naar uw dorp kwam en uw grootvader na het incident contacteerde om u en uw neef te bedreigen (CGVS, p.20). Vooreerst is het opmerkelijk dat uw oom, nadat hij wist dat uw familie de overheid op de hoogte had gebracht van de situatie, het risico nam om terug naar jullie dorp te komen om wraak te nemen (CGVS, p.10-11, 14-15). Hij kwam met een hele groep talibanleden naar het dorp en werd door verschillende personen gezien (CGVS, p.18). Hij nam geen voorzorgsmaatregelen om niet gezien te worden ondanks dat uw dorp onder controle stond van de overheid en zij naar hem op zoek waren (CGVS, p.14-15, 18). Ook de personen bij wie hij schulden had, woonden in uw regio (CGVS, p.14-15). Verder is het niet geloofwaardig dat hij ondanks dat hij op de hoogte was van het feit dat hij door jullie al twee keer bij de overheid was aangegeven, één keer door uw vader, zijn broers en uw grootvader en één keer door u en uw neef, toch het risico nam om jullie na het incident in de moskee opnieuw te contacteren om jullie te bedreigen (CGVS, p.20). Bovendien is het opmerkelijk dat hij dit risico nam, maar daarna niet tot actie overging (CGVS, p.20-21). In de twintig dagen voordat u en uw familie het dorp verlieten, gebeurde er namelijk niets meer (CGVS, p.22). Het is dan ook niet aannemelijk dat hij eerst het risico nam om jullie telefonisch te bedreigen en jullie dan de mogelijkheid gaf om te ontsnappen (CGVS, p.20-21). Hij voerde zijn bedreigingen uiteindelijk ook niet uit (CGVS, p.23). Nadat u het dorp verliet, hoorde u niets meer van uw oom (CGVS, p.23). Op het moment van het persoonlijk onderhoud ging het ook goed met uw moeder en broers (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat uw oom op deze manier handelde. Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw verklaringen.

Hiernaast is uw kennis over de situatie van uw uitgebreidere familie na uw vertrek zeer beperkt. Ondanks dat bijna heel uw familie samen het dorp verliet, wist u niet naar waar zij gingen (CGVS, p.7, 21). U kon niet zeggen of de neef die samen met u de verzoekbrief indiende nog in Afghanistan was (CGVS, p.23-24). U had geen informatie over uw neef of uw grootvader (CGVS, p.24). Verder was u er niet van op de hoogte of er na uw vertrek nog iets gebeurde (CGVS, p.24). U wist ook niet of uw oom uw familie nog bedreigd had (CGVS,

p.24). Het wijst op een gebrek aan interesse dat u niet op de hoogte was van de situatie van de rest van uw familie nadat ze het dorp verlieten. Zeker aangezien uw neef zich in dezelfde situatie als u bevond aangezien jullie beide bedreigd werden omdat jullie de verzoekbrief indienden (CGVS, p.20-21). U verklaarde gewoon dat u geen contact meer had met de anderen omdat jullie vertrokken (CGVS, p.24). Deze beperkte kennis heeft een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.

Ten slotte, moet er opgemerkt worden dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat u uw vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd kon organiseren (CGVS, p.23). U besliste samen met uw maternale oom dat u zou vertrekken, verkocht de auto van uw vader en vertrok de volgende dag (CGVS, p.23). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om dit zo snel te regelen, zei u dat het geld alles deed (CGVS, p.23). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Bovendien gaf u tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u Afghanistan verliet (CGVS, p.6, 22-23). Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw taskera en de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd, kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit ondersteunen. Zowel de verzoekbrief als de overlijdensakte werden hierboven al inhoudelijk besproken. Daarnaast mag niet vergeten worden dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte legde u ook kopieën van foto's van de begrafenis voor. Daarnaast diende u ook een USB-stick in met daarop dezelfde foto's van de begrafenis, een reportage over de schietpartij in de moskee van Enikas en een video van de begrafenis. U bent zelf niet te zien in de reportage of in de video van de begrafenis. Het CGVS kan nergens uit de foto's of video's afleiden dat de personen die u als uw vader, broer, grootvader, paternale ooms en neven aanduidt daadwerkelijk uw vader, broer, grootvader, paternale ooms en neven zijn. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's en video van de begrafenis genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's en -video's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Ook de reportage die u voorlegde kan gemanipuleerd zijn. Bovendien wordt uit de reportage niet duidelijk of de personen die u als uw familie aanduidt wel degelijk uw familie zijn. Verder werd de reportage hierboven al inhoudelijk besproken.

De opmerkingen die u formuleerde op de notities van het onderhoud, betreffen het aanpassen van namen en verduidelijken van bepaalde passages. Hiermee werd rekening gehouden in de beoordeling. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat deze opmerkingen en aanpassingen geen ander licht kunnen werpen op de gemaakte beoordeling.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn per-soon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school geweest te zijn in Afghanistan en u volgde er Koran lessen in de moskee (CGVS, p.5). Verder hebt u nog steeds contact met uw moeder, broers en maternale oom die momenteel in Jalalabad, Nangarhar verblijven (CGVS, p.7-9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In eerste instantie betoogt verzoeker dat hem onterecht de vluchtelingenstatus is geweigerd. Hij gaat in op de verschillende motieven hieromtrent in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In tweede instantie betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder precair is en de veiligheid van burgers niet kan worden gegarandeerd. Hij verwijst naar het vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813 en het reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken, geconsulteerd op ongekende datum. Nog citeert hij uit het jaarrapport voor Afghanistan van Amnesty International van 2022, artikelen van Amnesty International van oktober 2021 en van augustus 2022 en een artikel van OSAR van oktober 2021.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar het reeds aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022. Hij betoogt dat indien nader onderzoek uitwijst dat de humanitaire situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie zoals beschreven in arrest Sufi en Elmi van het EHRM en dus kan worden toegeschreven aan het handelen van (staats)actoren, hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij benadrukt verder de diepe humanitaire crisis in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, zoals deze wordt beschreven door verschillende humanitaire organisaties waaronder UNHCR. Hij brengt in deze verschillende weblinks bij. De aangehaalde informatie dateert (grotendeels) van de jaren 2021 en 2022.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 februari 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", december 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024;
- SEM, "*Focus Afghanistan – Return from abroad*", februari 2025.

3.2. Op 13 februari 2026 maakt verzoeker eveneens een aanvullende nota over. Allereerst geeft hij aan "*onlangs via familieleden*" enkele bijkomende stukken te hebben verzameld, waarmee hij wil aantonen dat hij behoort tot de familie die hij in zijn beschermingsverzoek heeft beschreven. Het betreft met name kopieën van de volgende documenten: een foto die hem moet tonen met zijn vermoorde neef A., de taskara's van zijn vader, van zijn neven A. en S., van zijn broer D.A. en van zijn ooms N., K. en R., diploma's van zijn ooms N. en R. en van zijn neef S., de vluchtelingenkaarten van zijn neven S.K. en J.K. en het paspoort van zijn neef W. Verder stelt verzoeker te vrezen voor de behandeling die hij zal krijgen bij aankomst in Afghanistan, nadat hij bijna vier jaar in het buitenland heeft verbleven. Verzoeker wijst ten slotte op bijkomende landeninformatie met betrekking tot de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan, met name een recenter reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de jaarrapporten van Amnesty International van 2023 en van 2024, artikelen van Amnesty International van augustus 2024 en januari 2026, een gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 en rapporten van OSAR van maart 2025 en juli 2025.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.2.2. Tijdens zijn interview op het CGVS van 28 juni 2023 beriep verzoeker zich op een vrees voor vervolging door een paternale oom die lid is van de taliban. Deze paternale oom had schulden en ging hierdoor weg uit hun dorp. Na vier of vijf maanden kwam verzoekers familie erachter dat deze oom zich had aangesloten bij de taliban en verzoekers grootvader, vader en één van zijn andere paternale ooms brachten de overheid hiervan op de hoogte. Toen de betreffende paternale oom dit vernam, kwam hij in april 2021 met andere talibanleden naar het dorp en schoot hij verschillende van verzoekers familieleden neer in de moskee, onder wie zijn vader en een broer van hem. Twee dagen later dienden verzoeker en zijn neef bij de overheid een verzoekbrief in over het incident. Andermaal kwam de paternale oom dit te weten en belde hij naar verzoekers grootvader om verzoeker en zijn neef te bedreigen. Twintig dagen later verlieten verzoeker en zijn familie het dorp en gingen zij naar een familielid in Jalalabad. Nog een maand later verliet verzoeker Afghanistan, ongeveer drie maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Ter staving van zijn beschermingsverzoek en vluchtrelaas legde verzoeker op het CGVS volgende documenten voor: zijn taskera, een overlijdensakte van zijn familieleden, foto's van de begrafenis van zijn familieleden (kopieën), de verzoekbrief die hij bij de overheid indiende (kopie) en een USB-stick met een reportage van Enikas over het incident en een video van de begrafenis. Bij zijn aanvullende nota voegt hij nog kopieën van de volgende documenten: een foto die hem moet tonen met zijn vermoorde neef A., de taskera's van zijn vader, van zijn neven A. en S., van zijn broer D.A. en van zijn ooms N., K. en R., diploma's van zijn ooms N. en R. en van zijn neef S., de vluchtelingenkaarten van zijn neven S.K. en J.K. en het paspoort van zijn neef W.

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Met zijn persoonlijke mening dat niet zou mogen worden getwijfeld aan de authenticiteit van documenten afkomstig van de Afghaanse autoriteiten, brengt verzoeker alleszins ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander

daglicht te stellen. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekers taskara kan bovendien hoogstens zijn verklaringen over zijn identiteit, zijn plaats van herkomst en zijn nationaliteit ondersteunen.

Inzake de voorgelegde kopieën van foto's van de begrafenis, de reportage over de schietpartij in de moskee van Enikas en de video van de begrafenis, moet de Raad nog samen met de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker zelf niet is te zien in de reportage of in de video van de begrafenis en dat uit de foto's of video's kan niet worden afgeleid dat de personen die verzoeker als zijn vader, broer, grootvader, paternale ooms en neven aanduidt daadwerkelijk zijn vader, broer, grootvader, paternale ooms en neven zijn. Nog treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het oordeel dat op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's en video van de begrafenis werden genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's en -video's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Op basis van de reportage kan ook niet duidelijk blijken dat de personen die verzoeker als zijn familieleden aanduidt werkelijk zijn familieleden zijn. Door louter op algemene en niet-onderbouwde wijze te stellen dat de aanwezige personen wel degelijk zouden kunnen worden geïdentificeerd en voor te houden dat de afbeeldingen niet zouden zijn gemanipuleerd, wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde beoordeling.

De stukken die verzoeker bijkomend neerlegt bij zijn aanvullende nota vermogen deze beoordeling niet wezenlijk te wijzigen. Wat de voorgelegde foto betreft, werd reeds gewezen op de zeer beperkte bewijswaarde die privéfoto's hebben. Het betreft ook nog eens een loutere kopie van een foto, wat al helemaal maakt dat hieraan geen werkelijke bewijswaarde kan worden toegedicht. Inzake de voorgelegde taskara's en diploma's wijst de Raad er verder op dat deze op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, dit bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling en waardoor op basis van deze stukken geen werkelijke vaststellingen kunnen worden gedaan wat betreft de voorgehouden familiebanden. Bovendien betreft het andermaal loutere kopieën. Hieraan kan sowieso weinig tot geen bewijswaarde worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Verschillende van deze kopieën zijn ook nog eens amper leesbaar of duidelijk gescheurd. Verzoeker legt ook geen begin van bewijs voor van de wijze waarop hij deze documenten alsnog in zijn bezit heeft gekregen. Nog is het opmerkelijk dat verzoeker thans een taskara voorlegt van zijn broer D.A., terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gevraagd naar zijn broers en zussen helemaal geen melding maakte van een broer met deze naam (zie verder). Verzoeker toont ten slotte niet aan dat hij werkelijk familie zou zijn van de personen van wie hij (andermaal kopieën van) vluchtelingenkaarten en een paspoort voorlegt.

4.2.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dit omwille van een geheel van tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en zijn vrees voor vervolging. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde over enerzijds het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en anderzijds de veiligheidssituatie in zijn dorp voor zijn vertrek. Dit straalt reeds negatief af op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

- Wat het tijdstip van vertrek betreft, stelt de commissaris-generaal zo correct vast als volgt: *“U verklaarde aan het begin van het onderhoud dat u Afghanistan drie maanden voor de machtsovername verlaten had (CGVS, p.6). Later zei u dan weer dat u Afghanistan, en het huis van uw maternale oom, verliet tijdens de machtsovername (CGVS, p.22). U zei dat de taliban aan het veroveren was op het moment dat u wegliep*

(CGVS, p.22). Nadat u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, zei u dat u drie maanden voor de machtsovername vertrok en dat niet heel Afghanistan in één keer werd overgenomen (CGVS, p.23). De provincies Kandahar, Ghazni en Paktia waren al overgenomen toen u vertrok (CGVS, p.23). Echter, wordt uit de beschikbare achtergrondinformatie duidelijk dat deze provincies pas begin augustus werden overgenomen (zie administratief dossier). Uw uitleg klopt dus niet. Achteraf gaf u als opmerking bij de persoonlijke notities dat de provincies op het punt van vallen stonden (zie administratief dossier). Ook deze extra duiding verandert niets aan het feit dat uw verklaringen over het moment van uw vertrek tegenstrijdig waren. Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u ongeveer in juli 2021 vertrok (DVZ-verklaringen, p.12). Aangezien de machtsovername plaatsvond in augustus kwam dit ook niet overeen met uw verklaringen dat u drie maanden voor de machtsovername vertrok (CGVS, p.6, 22)."

Verzoeker stelt thans dat hij eerst vijftien dagen bij zijn maternale oom verbleef en dat hij vervolgens zijn land van herkomst verliet terwijl de taliban het land heroverden. Hij situeert dit nu – opnieuw – in juli 2021. Hij houdt voor dat hij nooit zou hebben verklaard dat hij drie maanden voor de machtsovername is gevlucht, maar stelt wel te hebben aangegeven dat hij na zijn vertrek drie maanden in Iran heeft doorgebracht. Dit betoog van verzoeker wijkt echter af van zijn verklaringen op het CGVS, waarin hij duidelijk en herhaaldelijk heeft aangegeven enerzijds dat hij nog ongeveer één maand bij zijn maternale oom verbleef voor zijn vertrek (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna: NPO, p. 23) en anderzijds dat hij ongeveer drie maanden voor de machtsovername door de taliban het land heeft verlaten (NPO, p. 6, 23). Wat deze laatste verklaringen betreft, blijkt op lezing van het gehoorverslag ook dat geen enkele verwarring mogelijk is met de duur van zijn verblijf in Iran. Het gegeven dat verzoeker, geconfronteerd met zijn eigen verklaringen dat toen hij vertrok de provincies Kandahar, Ghazni en Paktia al waren overgenomen door de taliban en met landeninformatie die aangeeft dat dit pas begin augustus 2021 het geval was, het concrete tijdstip van zijn vertrek eenvoudigweg terug bijstelt, verklaart noch rechtvaardigt de tegenstrijdigheid met zijn herhaaldelijke verklaringen op het CGVS dat hij vertrok drie maanden voor de machtsovername door de taliban. Er mag nochtans van verzoeker worden verwacht dat hij een ingrijpende gebeurtenis als zijn vertrek uit het land van herkomst min of meer correct kan situeren in vergelijking met de evenzeer ingrijpende gebeurtenis van de machtsovername door de taliban in 2021.

Verzoeker bekritiseert nog dat de commissaris-generaal de achtergrondinformatie waarnaar hij verwijst niet heeft meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij zich hier niet reeds tegen kon verdedigen. Verzoeker heeft zich hiertegen evenwel kunnen verdedigen in het kader van de huidige beroepsprocedure. Hij brengt geen concrete informatie aan die deze achtergrondinformatie tegensprekt of hierop een ander licht kan werpen. Zijn verdere betoog dat zijn verklaringen in lijn zouden zijn met gekende landeninformatie, waaruit blijkt dat sinds de lente van 2021 de taliban beetje bij beetje meer grondgebied hebben veroverd om vervolgens in enkele maanden de controle over het hele land te verkrijgen, is alleszins niet van aard de hierboven gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

- Verder is verzoekers aanvankelijke verklaring dat zijn eigen regio veilig was toen hij er nog verbleef en dat de overheid er de volledige controle had (NPO, p. 9) strijdig met zijn latere verklaring dat zijn regio heel gevaarlijk was (NPO, p. 20). Hiermee geconfronteerd, ontkende verzoeker dat hij ooit zou hebben gezegd dat zijn regio veilig was. Een dergelijke loutere ontkenning kan niet overtuigen, gelet op zijn initiële duidelijke verklaringen. Bovendien wordt zijn latere verklaring tegengesproken door de objectieve landeninformatie van 29 juni 2021 die de commissaris-generaal voegde bij het administratief dossier en waaruit blijkt dat de voormalige overheid op dat ogenblik de bijna volledige controle had over verzoekers district Behsud. In dit verband stelt verzoeker thans dat zijn regio veilig was toen deze door de overheid werd gecontroleerd en dat toen de taliban zijn regio veroverden het veel gevaarlijker werd, zoals dit volgens hem blijkt uit de aanval door zijn oom op de dorpsmoskee. Dit betoog is weinig overtuigend en werpt geen ander licht op de voormelde beoordeling. Verzoeker gaat er met dit betoog onterecht volledig aan voorbij dat de aanval op de dorpsmoskee plaatsvond in april 2021, op een ogenblik dat zijn regio volgens zowel zijn eigen verklaringen als de landeninformatie nog onder de controle was van de toenmalige overheid.

4.2.7. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door een paternale oom van hem die lid zou zijn van de taliban en aan de ingeroepen vervolgingsfeiten ten aanzien van hem en zijn familieleden, dit gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit de verdere bespreking, door verzoeker niet worden weerlegd of in een ander daglicht gesteld:

(1) Zoals volgt uit wat voorafgaat, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de context waarin het schietincident in de moskee plaatsvond, meer bepaald de veiligheidssituatie in zijn regio.

(2) Zoals correct wordt uitgewerkt in de bestreden beslissing, is er verder – wat betreft (het motief voor) het schietincident in de moskee, de verantwoordelijke(n) hiervoor en de hierop volgende contacten met de politie

– sprake van tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en van ongerijmdheden tussen zijn verklaringen en de reportage die hij hierover voorlegde: *“In de reportage komt aan bod dat de politie met de getroffen familie gepraat had en dat zij ontkenden dat het schietincident het gevolg was van een persoonlijk conflict (zie administratief dossier). In de reportage werd ook een familielid geïnterviewd dat verklaarde dat de familie met niemand problemen had en er nooit conflicten waren (zie administratief dossier). U verklaarde dan weer dat jullie aan de politie zeiden dat uw oom, [M. W.], verantwoordelijk was voor de aanval (CGVS, p.18). Uw oom werd door verschillende personen samen met een groep talibanleden in uw dorp gezien op het moment van het incident (CGVS, p.16, 18). Volgens u nam uw oom wraak voor het feit dat uw vader, grootvader en paternale ooms de overheid op de hoogte hadden gebracht van het feit dat hij zich bij de taliban had aangesloten (CGVS, p.11, 14-16). Ook was er een grondconflict aangezien jullie weigerden om jullie gronden aan hem te geven zodat hij zijn schulden kon inlossen (CGVS, p.10-11, 14, 16, 18). In de reportage wordt wel vermeld dat er vermoedens zijn dat het incident het gevolg is van een grondconflict (zie administratief dossier). Echter, wordt er nergens iets gezegd over uw oom of de taliban die verantwoordelijk zou zijn (zie administratief dossier). Dit is ook het geval in de verschillende andere artikels die er over het incident gepubliceerd werden (zie administratief dossier). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat er in de reportage gezegd wordt dat uw familie ontkende persoonlijke conflicten te hebben, antwoordde u dat jullie pas later te weten kwamen dat uw paternale oom achter het incident zat (CGVS, p.20). Nochtans verklaarde u eerder dat winkeliers en andere personen uw oom hadden gezien en de politie na het incident onmiddellijk ter plaatse kwam en jullie vragen stelde (CGVS, p.16-18). Jullie zeiden toen tegen de politie dat uw oom verantwoordelijk was voor het incident (CGVS, p.18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zei u dat de politie jullie geen vragen stelde en dat zij niet lang in de regio bleven omdat het er onveilig was (CGVS, p.20). U sprak uzelf dus meermaals tegen.”* Zoals de commissaris-generaal nog stelt, wordt ook in de reportage van ‘Ariana Television and Radio News’ niets gezegd over verzoekers oom of de taliban.

Verzoeker zegt hierover in zijn verzoekschrift dat zijn familie geschokt was en bang voor verdere represailles en dat ze bijgevolg bij de politie alleen melding maakten van het grondgeschil. Hiermee brengt hij echter louter nog een andere versie van zijn verklaringen naar voor, waarmee de vastgestelde tegenstrijdigheden noch worden uitgeklaard noch worden gerechtvaardigd. Volgens verzoeker was het verder algemeen bekend dat de aanval het werk was van de taliban en is het niet ongebruikelijk dat de persartikels geen concrete namen van de daders vermelden, nu alleen de beweging die hiervoor verantwoordelijk was essentieel is. Ook met deze eerder algemene uitleg worden de vastgestelde tegenstrijdigheden of ongerijmdheden nog niet weerlegd of in een ander daglicht gesteld. Verzoeker gaat al te gemakkelijk voorbij aan het motief dat in de reportages nergens iets wordt gezegd over zijn oom of de taliban die verantwoordelijk zouden zijn. Gelet op de geschetste veiligheidscontext waarbij de overheid de controle had over verzoekers regio en waar de reportage enkel spreekt over een grondconflict, ziet de Raad ook niet in waarom het “algemeen bekend” zou zijn dat de aanval het werk was van de taliban. In zoverre verzoeker andermaal bekritiseert dat de commissaris-generaal de persartikels over dit incident in de moskee hem niet heeft meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker zich op dit punt heeft kunnen verdedigen in het kader van de huidige beroepsprocedure.

(3) Nog is er sprake van enkele tegenstrijdigheden tussen enerzijds de inhoud van de verzoekbrief die verzoeker en zijn neef bij de politie indienden en de overlijdensakte en anderzijds verzoekers verklaringen op het CGVS.

Zo staat er in de verzoekbrief allereerst te lezen dat verzoekers oom zijn vader en diens broers al voor het incident bedreigde, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn oom geen contact meer met hen opnam vóór de schietpartij in de moskee (NPO, p.16). Nog verklaarde verzoeker dat zijn neef S. de schietpartij in de moskee overleefde (NPO, p.17), terwijl in de verzoekbrief enkel wordt vermeld dat zijn oom A. het incident overleefde. In dit verband herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat zijn neef het incident overleefde door via het raam te ontsnappen. Hij stelt dat zijn oom A. niet aanwezig was tijdens het incident en in Kaboel woont. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft echter overeind, nu in de verzoekbrief er duidelijk sprake van is dat zijn oom A. de aanslag overleefde en dit terwijl volgens verzoekers eigen verklaringen zijn oom A. helemaal niet aanwezig zou zijn geweest tijdens de aanslag en het integendeel zijn neef S. was die de aanslag overleefde, die echter helemaal niet wordt genoemd in het betreffende stuk.

De door verzoeker voorgelegde overlijdensakte vermeldt verder dat de personen in kwestie werden neergeschoten op 20 april 2021. Dit was een dinsdag. Volgens verzoekers verklaringen (NPO, p.11) en de verzoekbrief vond de schietpartij plaats op “30.01.1400”. Verzoeker betwist niet dat dit overeenkomt met 19 april 2021, een maandag. Verzoeker situeerde het incident echter in de nacht van zaterdag op zondag (NPO, p. 18), wat ook het geval is in de media-artikelen. Deze artikelen situeren het incident op zaterdagavond 17 april 2021. Volgens verzoeker is er geen tegenstrijdigheid. Hij stelt dat de aanval op de moskee plaatsvond in de nacht van zaterdag op zondag en dit overeenkomt met de avond van 17 april 2021. Nog stelt hij dat de overlijdensakte de datum van 20 april 2021 vermeldt, dit is de datum van de begrafenis van zijn familieleden. Echter vermeldt de overlijdensakte duidelijk dat 20 april 2021 de datum is waarop de betreffende personen

overleden als gevolg van het schietincident. Dat dit de datum van de begrafenis zou zijn, vindt geen enkele steun in dit stuk. Nog zou zulks strijdig zijn met verzoekers eigen verklaringen op het CGVS, nu hij zelf verklaarde dat zijn familieleden de ochtend na het schietincident reeds werden begraven en dus op 18 april 2021 (NPO, p. 20). De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven overeind.

(4) Bovendien wijst de Raad op bijkomende tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen en de voorgelegde stukken met betrekking tot een broer van hem die eveneens zou zijn omgekomen tijdens het schietincident. In de door verzoeker voorgelegde verzoekbrief en het overlijdenscertificaat is er sprake van dat, naast zijn vader, ook een broer van hem, D.A., bij de slachtoffers was van het schietincident. Toen verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ op 2 februari 2023 werd gevraagd naar zijn ouders gaf hij inderdaad aan dat zijn vader, K.G., werd gedood in 2021 door diens broer. Gevraagd naar zijn broers en zussen, inclusief zijn overleden broers en zussen, gaf verzoeker bizar genoeg echter helemaal niet aan een broer D.A. te hebben en al helemaal geen broer te hebben die zou zijn overleden tijdens hetzelfde incident in 2021 (Verklaring DVZ, vragen 13 en 18). Ook in de ingevulde 'Vragenlijst CGVS' van dezelfde datum, gevraagd naar de reden waarom hij vreest te worden vermoord door zijn paternale oom en gevraagd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land, verklaarde verzoeker enkel dat deze oom zijn vader doodde en ook hem wil doden. Of nog: *"Toen mijn oom [...] eind 01/1400 hierachter kwam, viel hij de moskee binnen en schoot mijn vader, mijn 4 ooms en neven [A.] en [H.] dood."* Op geen enkele wijze sprak hij dus van een broer die werd gedood tijdens het incident. Deze vaststelling straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

(5) Verder wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers oom zo maar terugkeerde naar zijn dorp om wraak te nemen en zijn grootvader na het incident contacteerde om hem en zijn neef te bedreigen. De volgende beoordeling wordt door de Raad bijgetreden: *"Vooreerst is het opmerkelijk dat uw oom, nadat hij wist dat uw familie de overheid op de hoogte had gebracht van de situatie, het risico nam om terug naar jullie dorp te komen om wraak te nemen (CGVS, p.10-11, 14-15). Hij kwam met een hele groep talibanleden naar het dorp en werd door verschillende personen gezien (CGVS, p.18). Hij nam geen voorzorgsmaatregelen om niet gezien te worden ondanks dat uw dorp onder controle stond van de overheid en zij naar hem op zoek waren (CGVS, p.14-15, 18). Ook de personen bij wie hij schulden had, woonden in uw regio (CGVS, p.14-15). Verder is het niet geloofwaardig dat hij ondanks dat hij op de hoogte was van het feit dat hij door jullie al twee keer bij de overheid was aangegeven, één keer door uw vader, zijn broers en uw grootvader en één keer door u en uw neef, toch het risico nam om jullie na het incident in de moskee opnieuw te contacteren om jullie te bedreigen (CGVS, p.20). Bovendien is het opmerkelijk dat hij dit risico nam, maar daarna niet tot actie overging (CGVS, p.20-21). In de twintig dagen voordat u en uw familie het dorp verlieten, gebeurde er namelijk niets meer (CGVS, p.22). Het is dan ook niet aannemelijk dat hij eerst het risico nam om jullie telefonisch te bedreigen en jullie dan de mogelijkheid gaf om te ontsnappen (CGVS, p.20-21). Hij voerde zijn bedreigingen uiteindelijk ook niet uit (CGVS, p.23). Nadat u het dorp verliet, hoorde u niets meer van uw oom (CGVS, p.23). Op het moment van het persoonlijk onderhoud ging het ook goed met uw moeder en broers (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat uw oom op deze manier handelde."* Verzoeker betoogt dat hij het gedrag van zijn oom niet moet rechtvaardigen en dat hij de gebeurtenissen heeft verteld zoals ze plaatsvonden. Hij legt nog uit dat zijn oom zich almachtig waande, omdat hij zich had aangesloten bij de taliban. Hij herhaalt dat zijn oom hem bedreigde met de dood, via zijn grootvader. Nog stelt hij dat ten tijde van zijn interview op het CGVS geen van zijn familieleden enig nieuws had over deze oom en het er op lijkt dat deze oom zich vestigde in zijn ouderlijk huis in het dorp en dat hij een functie binnen de taliban zou hebben. Verzoeker komt aldus wezenlijk niet verder dan een herhaling van zijn verklaringen en van het uiten van algemene beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs en die in geen geval een ander licht kunnen werpen op de voormelde beoordeling, die overeind blijft.

(6) Daarnaast moet, in navolging van de commissaris-generaal, worden gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen wat betreft zijn directe en persoonlijke vluchtaanleiding, wat nochtans opnieuw een essentieel element is in zijn asielrelaas en waardoor andermaal terecht afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Zo verklaarde verzoeker op de DVZ dat zijn oom die lid was van de taliban hem na de schietpartij in de moskee meermaals opbelde en bedreigde en hij hierop besliste om Afghanistan te verlaten (CGVS-vragenlijst, 2 februari 2023), terwijl zijn relaas op het CGVS luidde dat zijn oom zijn grootvader één keer opbelde na de schietpartij om hem en zijn neef te bedreigen (NPO, p.13, 20-21). Verzoeker geeft aan dat op de DVZ zijn verklaringen niet goed zijn begrepen. Hij stelt dat zijn oom zijn grootvader heeft gebeld. Nog stelt hij dat hij aanwezig was naast zijn grootvader en dat tijdens dit telefonisch gesprek zijn oom hem en zijn neef bedreigde met de dood nadat ze een verzoek bij de regering hadden ingediend. Hieromtrent stelde de commissaris-generaal echter reeds terecht het volgende vast: *"Het is belangrijk hierbij te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de*

verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.3). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (CGVS, p.3). Wanneer u dus bij de DVZ dezelfde verklaringen gegeven had in verband met de telefonische bedreiging van uw oom als bij het CGVS dan zou dit ook zo weergegeven zijn in de vragenlijst die bij de DVZ werd afgenomen. U kon dus geen valabele uitleg geven over de opgemerkte tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Dit heeft dan ook een invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.”

(7) Er wordt nog afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en zijn vrees door zijn zeer beperkte kennis over de situatie van zijn ruimere familie na zijn vertrek, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Ondanks dat bijna heel uw familie samen het dorp verliet, wist u niet naar waar zij gingen (CGVS, p.7, 21). U kon niet zeggen of de neef die samen met u de verzoekbrief indiende nog in Afghanistan was (CGVS, p.23-24). U had geen informatie over uw neef of uw grootvader (CGVS, p.24). Verder was u er niet van op de hoogte of er na uw vertrek nog iets gebeurde (CGVS, p.24). U wist ook niet of uw oom uw familie nog bedreigd had (CGVS, p.24). Het wijst op een gebrek aan interesse dat u niet op de hoogte was van de situatie van de rest van uw familie nadat ze het dorp verlieten. Zeker aangezien uw neef zich in dezelfde situatie als u bevond aangezien jullie beide bedreigd werden omdat jullie de verzoekbrief indienden (CGVS, p.20-21). U verklaarde gewoon dat u geen contact meer had met de anderen omdat jullie vertrokken (CGVS, p.24).”* Verzoeker stelt dat hij ten tijde van zijn interview op het CGVS niet op de hoogte was van het lot van zijn neef en zijn grootvader. Dit komt terecht ongeloofwaardig voor, nu verzoeker op het CGVS aangaf dat hij wel degelijk nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan, met name met zijn moeder (NPO, p. 8). Verzoeker stelt nog dat hij sindsdien heeft gehoord dat zijn grootvader naar Pakistan zou zijn gevlucht, maar hij kan dit niet concreter toelichten of hiervan een begin van bewijs voorleggen. Met zijn betoog wordt niet wezenlijk afbreuk gedaan aan de voormelde beoordeling.

(8) De Raad kan ten slotte de commissaris-generaal bijtreden in het standpunt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op zo korte tijd kon organiseren, zoals blijkt uit volgende motivering: *“U besliste samen met uw maternale oom dat u zou vertrekken, verkocht de auto van uw vader en vertrok de volgende dag (CGVS, p.23). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om dit zo snel te regelen, zei u dat het geld alles deed (CGVS, p.23). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Bovendien gaf u tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u Afghanistan verliet (CGVS, p.6, 22-23). Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.”* Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij zijn maternale oom de auto van zijn vader verkocht en het geld van de verkoop aan hem gaf. Hij stelt dat hij snel diende te vluchten, nu hij met de dood werd bedreigd door iemand van de taliban, en het geld hem hierbij hielp. Hiermee werpt hij echter nog geen wezenlijk ander licht op de gedane beoordeling.

4.2.8. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.9. Voor het eerst in zijn aanvullende nota refereert verzoeker nog aan een mogelijke nood aan internationale bescherming omwille van zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan en verblijf in Europa.

4.2.10. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt

tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en m.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakkoren. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot

het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 24; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in

het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot stening en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldt dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie *"Islamitische Staat in de provincie Khorasan"* (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als *"poor guys"* of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn *"verwesterd"*, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Verzoeker wijst enkel op algemene wijze op de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan en op zijn verblijf in België.

Uit het gegeven dat verzoeker reeds sinds april 2022 in België verblijft, kan nog niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Voortgaand op de gegevens van verzoekers taskara moet verder worden aangenomen dat verzoeker tot zijn 18 jaar ongeveer in Afghanistan heeft verbleven. Bijgevolg kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa/België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Hij schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zinnen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat hij nog contact heeft met zijn familie in het land (NPO, p. 8-9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.12. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, betwist verzoeker verder op zich niet de beoordeling in de bestreden beslissing – aan de hand van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie – dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals overstromingen en aardbevingen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjjiitische Hazara's. De voorliggende informatie wijst er ook niet op dat dit alles sindsdien fundamenteel anders ligt.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de thans voorliggende landeninformatie blijkt niet dat voor deze provincie een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. In geen geval toont verzoeker dergelijke persoonlijke omstandigheden bovendien aan.

Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en in de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024. Verzoeker brengt ook geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Waar verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken gaat hij er verder aan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Afghanistan willen reizen en dat dit niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van beschermings-verzoeken van personen met de Afghaanse nationaliteit en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal en de Raad daaruit trekt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt. Ook een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar het standpunt van bepaalde organisaties om niet over te gaan tot een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat zijn arresten geen precedentwerking kennen. Het door verzoeker aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022 moet ook worden bekeken in het licht van de toenmalige context waarin de machtsovername door de taliban zich nog relatief recent had voorgedaan en de gekende landeninformatie, zoals deze op dat ogenblik voorlag, veel beperkter was dan deze die thans voorligt.

Het middel is ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS